

der som de fleste Folk, der er vant til altid selv at tale, i Almindelighed overhørte andres Bemærkninger. Han havde lagt sin Arm om Hansines Liv og betragtede lykkeligt smilende det lille gullokkede Hoved, der laa dér saa dybt ned-sunket i de hvide Puder. „Ganske som en lille Engel i Vorherres eget Skød. Er det ikke et yndigt Syn! ... Kan du i det hele forstaa, Hansine, at Folk, der har Børn, kan være Gudsfor-nægttere? For mig ligger der et saa tydeligt Gen-skin af det hinsidige Lys, en saa yndig Bebudelse af den himmelske Fred over et saadant sovende Barns Træk ... Jeg kommer derved til at tænke paa, hvad vor kære, gamle Højskoleforstander en Gang svarede en Mand, der spurgte ham om, hvordan han egentlig tænkte sig Saligheden. „Saa-dan!“ sagde han og pegede ud i Stuen paa et lille Barn, der var faldet i Søvn ved sin Moders Bryst. Jeg synes, det var saa kønt sagt. — — Naa!“ afbrød han sig selv og slap Hansine. „Hvordan staar det saa til med de andre to Smaatrolde? Med dem har der vel ikke været noget i Vejen? Man kan da høre Tyksakken snorke, saa det er en Lyst. Jeg har sandelig længtes efter dem, de smaa Fyre ... jeg har jo næsten ikke set dem hele Dagen.“